SAMER

Skolklass från Skarvsjöby skola, Storuman, Västerbotten, med sina lärare Helfrid Leijer och Ester Näsvall, på besök i Uppsala 1938

FOTOGRAF
Sandberg, Paul
Upplandsmuseet

Bildspel Anders Dernback
Text Wikipedia

Foto: Okänd, Nordiska museet

Nordiska museet

Äldre man och kvinna i samiska dräkter. Karesuando.

SAMEBYAR I SVERIGE

Könkämä sameby, Norrbottens län
Lainiovuoma sameby, Norrbottens län
Saarivuoma sameby, Norrbottens län
Talma sameby, Norrbottens län
Gabna sameby, Norrbottens län
Laevas sameby, Norrbottens län
Girjas sameby, Norrbottens län
Báste sameby, Norrbottens län
Unna tjerusj, Norrbottens län
Sirges sameby, Norrbottens län
Jåkkåkaskatjiellde, Norrbottens län
Tuorpon sameby, Norrbottens län
Luokta-Mávas sameby, Norrbottens län
Semisjaur-Njarg sameby, Norrbottens län
Svaipa sameby, Norrbottens län
Grans sameby, Västerbottems län
Rans sameby, Västerbottens län
Ubmeje tjeälddie, Västerbottens län
Vapstens sameby, Västerbottens län
Vilhelmina norra sameby, Västerbottens län, Västernorrlands län
Vilhelmina södra sameby, Västerbottens län, Västernorrlands län
Voernese sameby, Jämtlands län
Ohredahke sameby, Jämtlands län
Raedtievaerie sameby, Jämtlands län
Jijnjevaerie sameby, Jämtlands län [mer om Jijnjevaerie]
Jovnevaerie sameby, Jämtlands län
Njaarke sameby, Jämtlands län
Kall sameby, Jämtland, Jämtlands län (St)
Handölsdalens sameby, (St) Jämtland/Härjedalen Jämtlands län.
Tåssåsens sameby, Jämtlands län (St)
Mittådalens sameby, Jämtland/Härjedalen, Jämtlands län
Ruvhten sijte, Jämtlands län
Idre sameby, Dalarnas län

SKOGS OCH KONCESSIONS - SAMEBYAR

SKOGSSAMEBYAR

Vittangi sameby, Norrbottens län
Gällivare sameby, Norrbottens län
Slakka sameby, Norrbottens län
Udtja sameby, Norrbottens län
Ståkke sameby, Norrbottens län
Maskaur sameby, Norrbottens län
Västra Kikkejaur sameby, Norrbottens län
Östra Kikkejaur sameby, Norrbottens län
Mausjaur sameby, Norrbottens län
Malå sameby, Västerbottens län

KONCESSIONSSAMEBYAR

Muonio sameby, Norrbottens län
Sattajärvi sameby, Norrbottens län
Tärendö sameby, Norrbottens län
Korju sameby, Norrbottens län
Pirttijärvi sameby, Norrbottens län
Ängeså sameby, Norrbottens län
Kalix sameby, Norrbottens län
Liehittäjä sameby, Norrbottens län

Samer

Foto: Öhrn, Gunnar Nordiska museet

Foto: Halldin, Oscar Nordiska museet

Fotografering 1916
FOTOGRAF Halldin, Oscar

Enligt författaren Hans Andersson är detta **Per Olof Amundsson Länta**, "allmänt kallad 'Slunta Per Olof', hemmansägare i Aktse". Född 12/2 1844, död 19/9 1905. Hans Andersson skriver vidare: "andre man i (Nordenskiölds)loppet. Här stående med björnspjut och mynningsladdare på vallen i Aktse".

Källa: Ola Okfors, Jokkmokk, 2011.

Porträtt av Inga Kajsa Granström, 22 år, Tuorpons sameby. Ur Lotten von Dübens fotoalbum med motiv från den etnologiska expedition till Lappland som leddes av hennes make Gustaf von Düben 1868.

Agfa-autokrom. Porträtt av gammal samekvinna utanför kåtan. Västerbottens inland.

Produktion 1924 - 1931
TILLVERKARE AV AVBILDAT OBJEKT Schött, E.D.

Accession 1949
GIVARE TILL MUSEET
Bäckström, Helmer

Skolklass från Skarvsjöby skola, Storuman, Västerbotten, med sina lärare Helfrid Leijer och Ester Näsvall, på besök i Uppsala 1938

FOTOGRAF
Sandberg, Paul
Upplandsmuseet

Ancylussjön omkring 7500 f. Kr. De sista resterna av inlandsisen syns i vitt.

1330–1350-talen

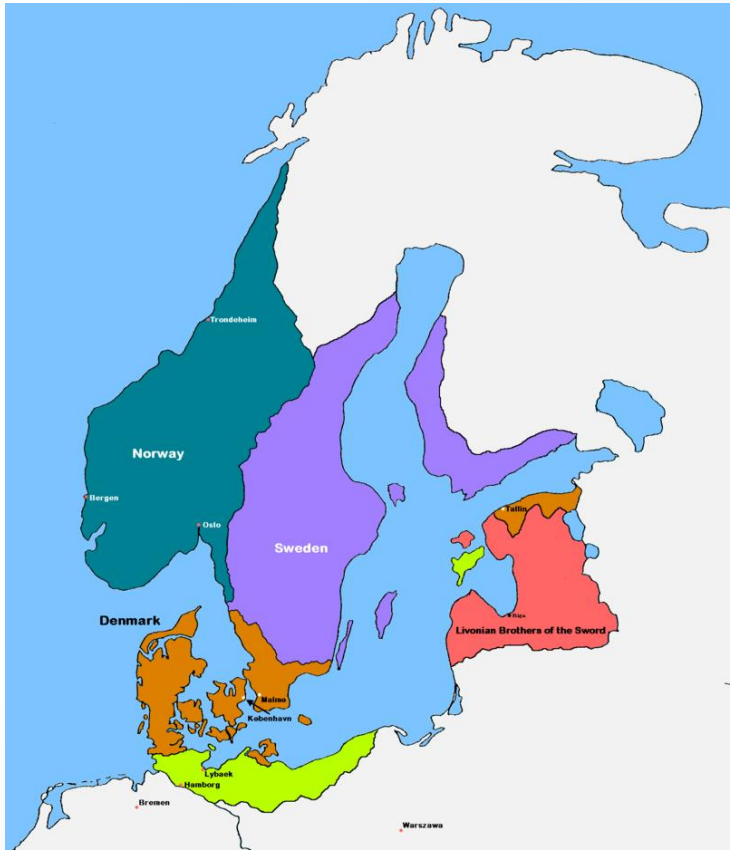

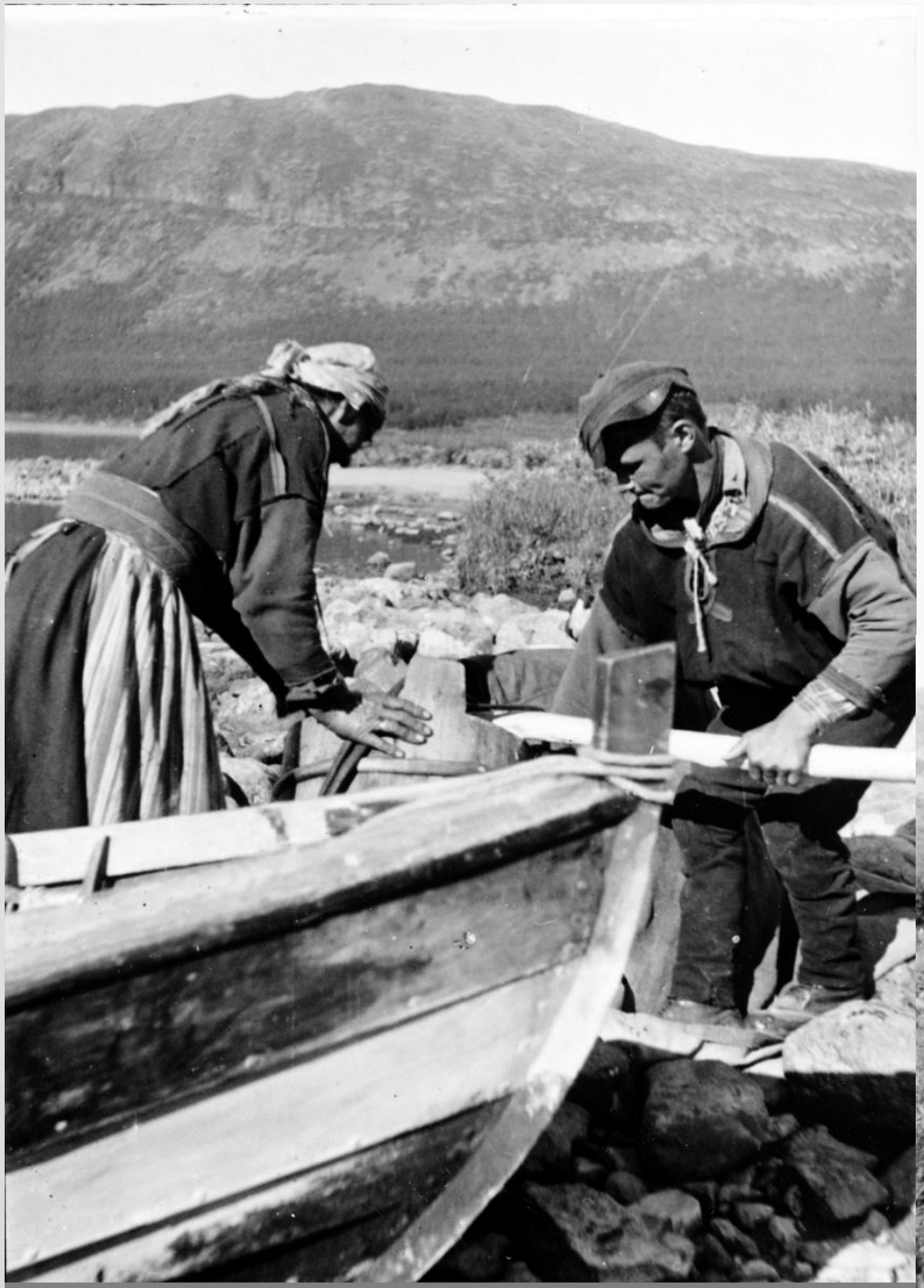

Fru Elisabet Venni, Tjuonajokk, den enda ägaren till motorbåt vid Kaitumälven - utom Andreas Labba - hämtar ner en del av sin insaltade fisk uppe i sin fiskekåta i Paltaluokta. Tomas Pittja hjälper henne.

Andreas Labba - hämtar ner en del av sin insaltade fisk uppe i sin fiskekåta i Paltaluokta. Tomas Pittja hjälper henne.

Projektionsbild med motiv från Skansen. Samevistet.

Fotografering 1897

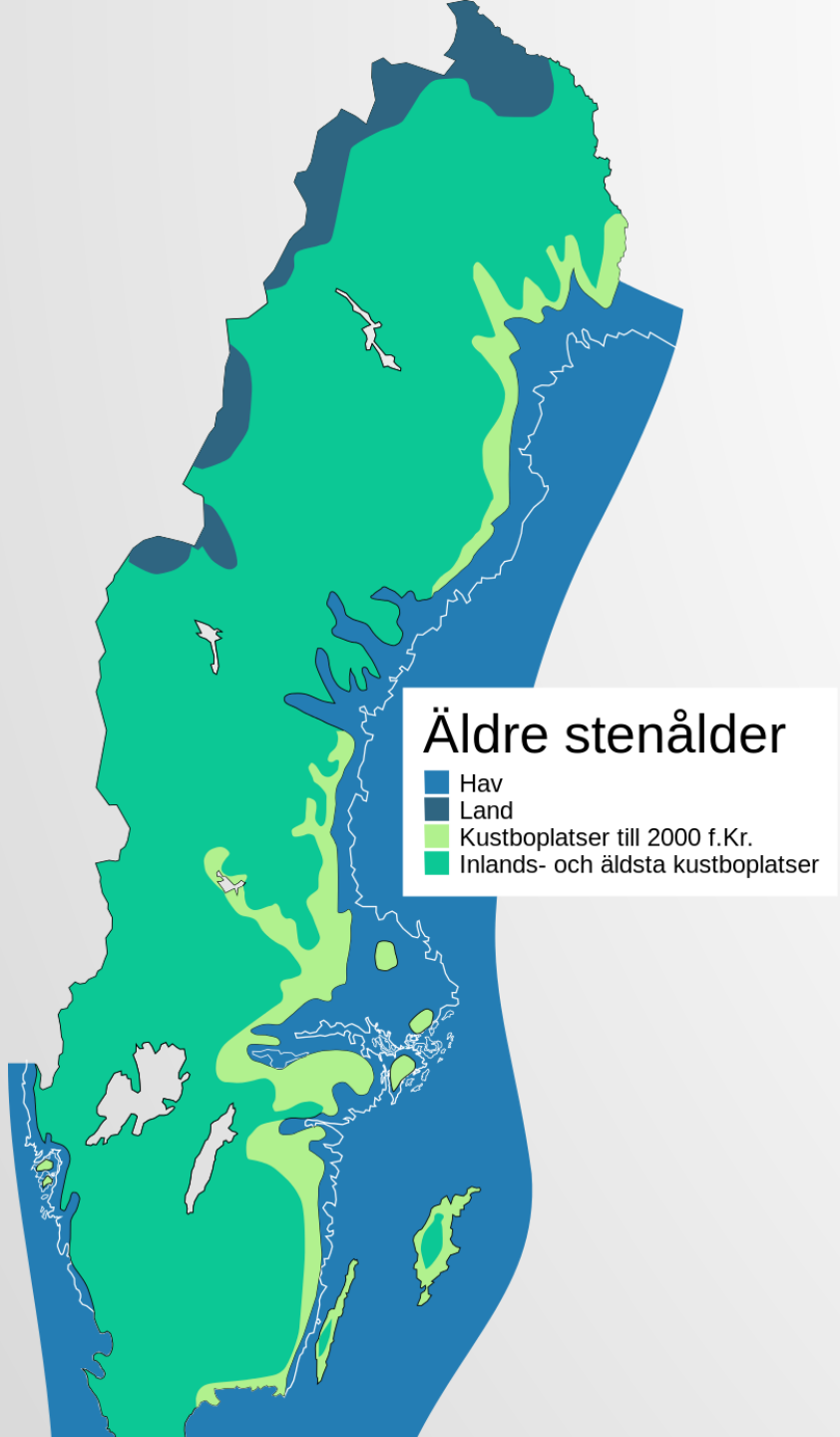
Äldre stenålder
Hav
Land
Kustboplatser till 2000 f.Kr.
Inlands- och äldsta kustboplatser

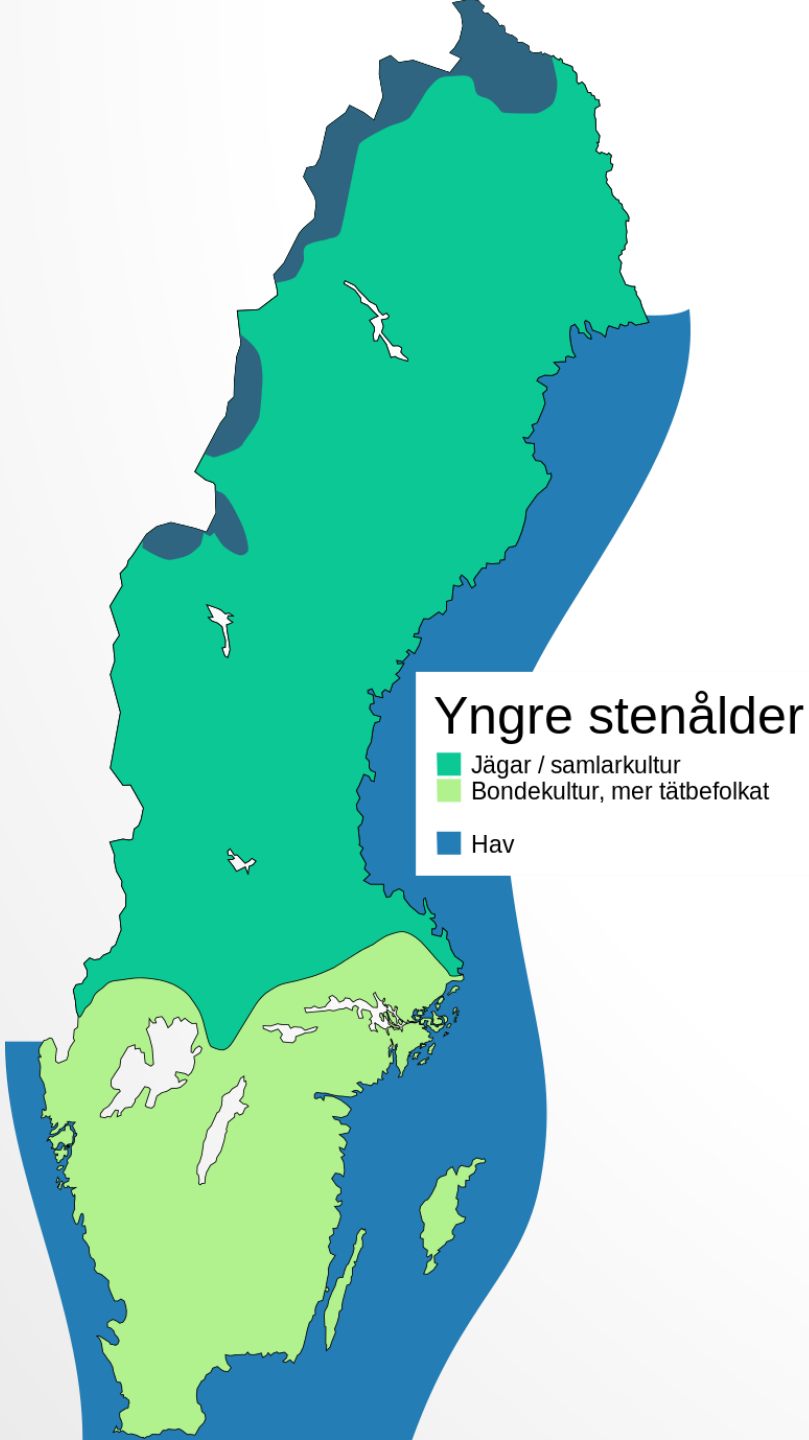
Yngre stenålder
Jägar / samlarkultur
Bondekultur, mer tätbefolkat
Hav

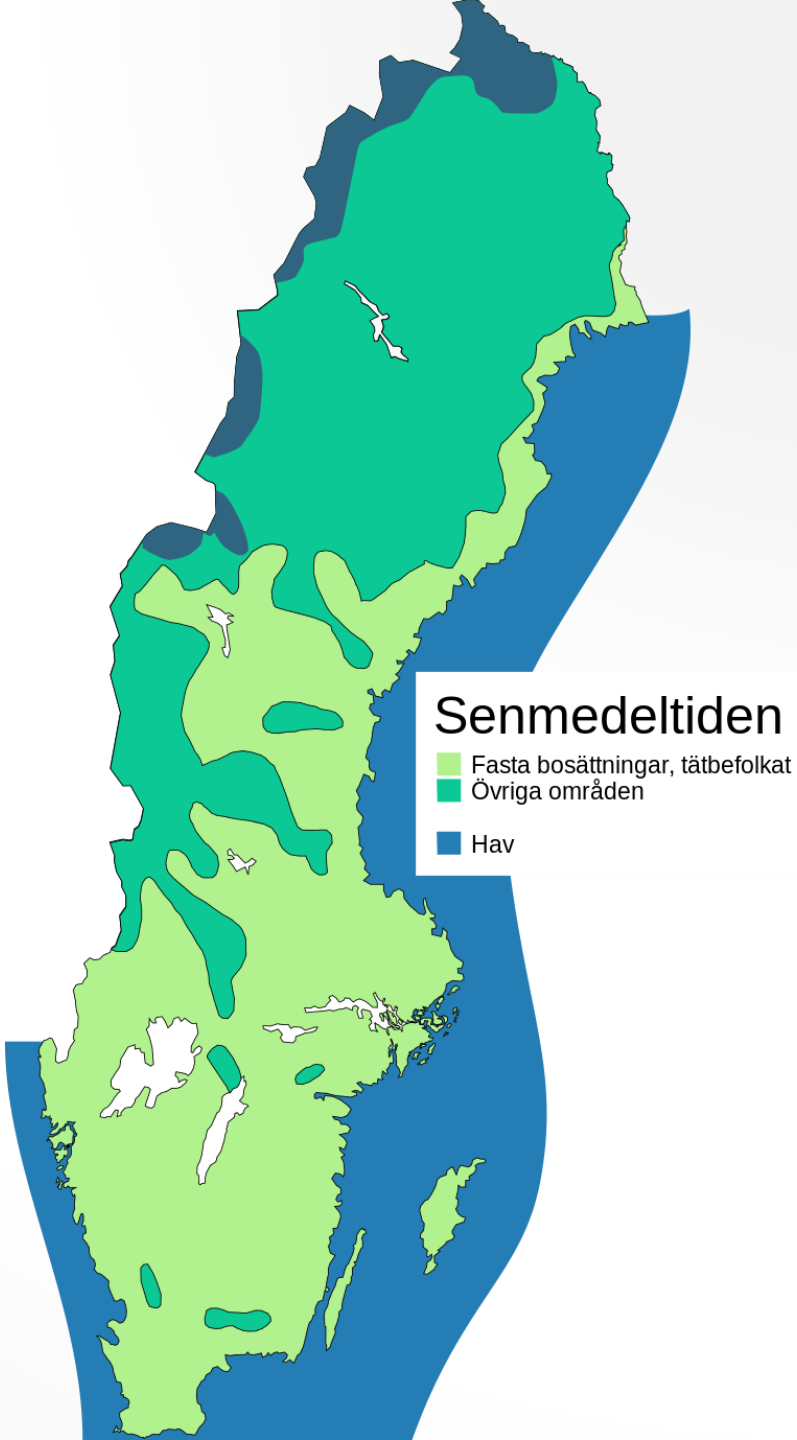
Senmedeltiden
Fasta bosättningar, tätbefolkat
Övriga områden
Hav

EUROPA
1500 - TALET

Norra Östersjön, notera ön / hägringen 'Gunnarsöra' i mitten av kartan. År 1626
Ladoga med svenska fästet Nöteborg och staden Kexholm samt även ryska staden Novgorod.
Norra Ryssland upp mot Vita havet, här illustreras tydligt den rika förekomsten av pälsdjur.
Kolahalvön med text om innevånare samt maktförhållanden.
Poseidon till höger med sin treudd.
Finska Lappland, Samer avbildade med trolltrumma, kåta, rensläde o.s.v. i bästa etnologiska 'Olaus Magnus-stil'.
Notera Skånes trekantiga form, Bureus hade ej tillgång till de hemligstämplade danska kartorna vilka var de som avbildade Skånes form korrekt.

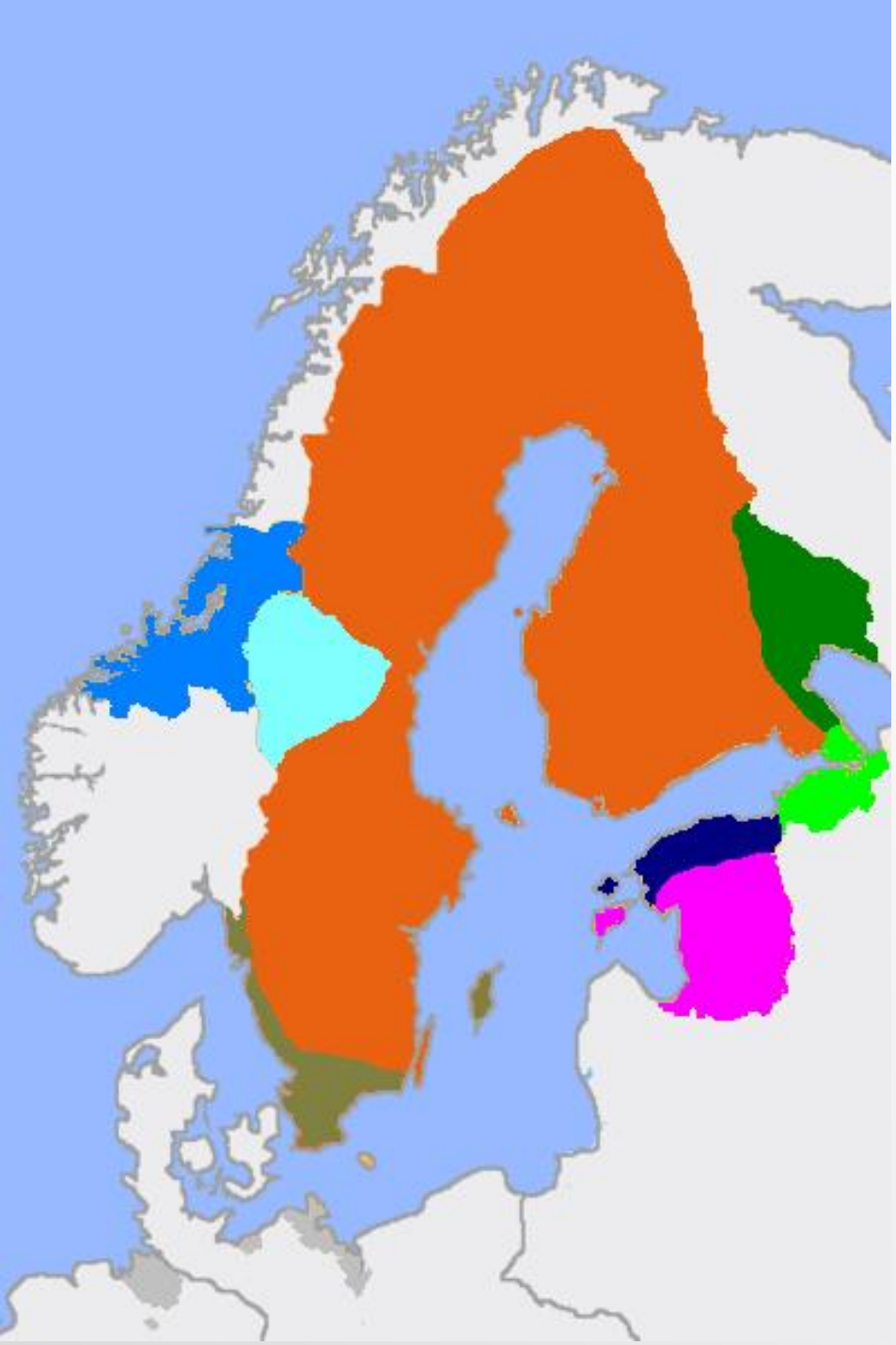

Sverige när det var som störst år 1658. Orange visar Sverige före 1561.

År 1750

Sverige och Norge

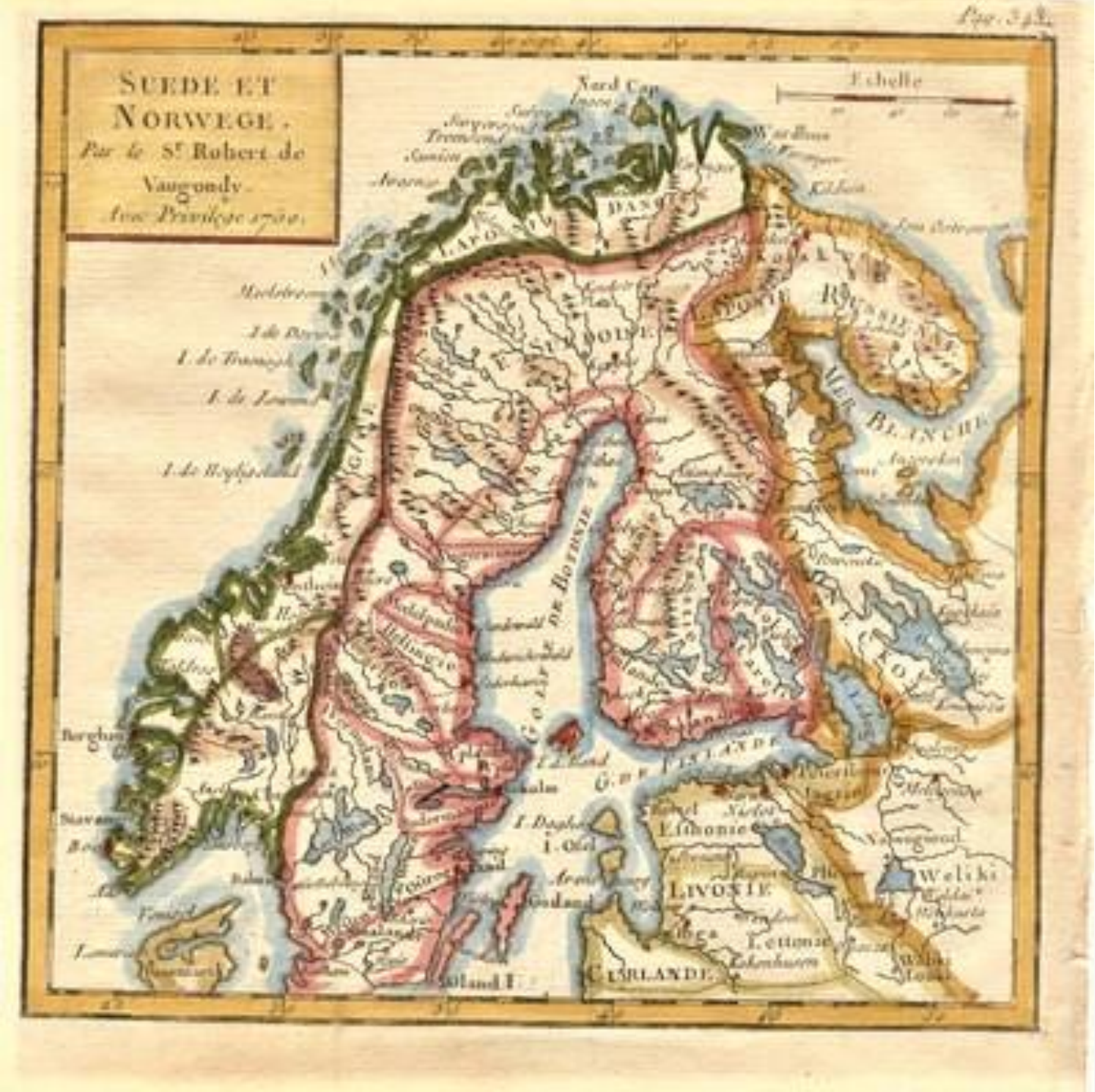

LAPPLAND.

LAPONS SUÉDOIS.

De samiska språken och germanska språk är inte besläktade med varandra, men det förekommer lånord lånade bl.a. från svenska. Samerna lärde sig i viss utsträckning att skriva på samiska med germanernas runskrift. Man har funnit skrift på samiska språket i form av runskrift. Runorna finns även på vissa av samernas ceremonitrummor.

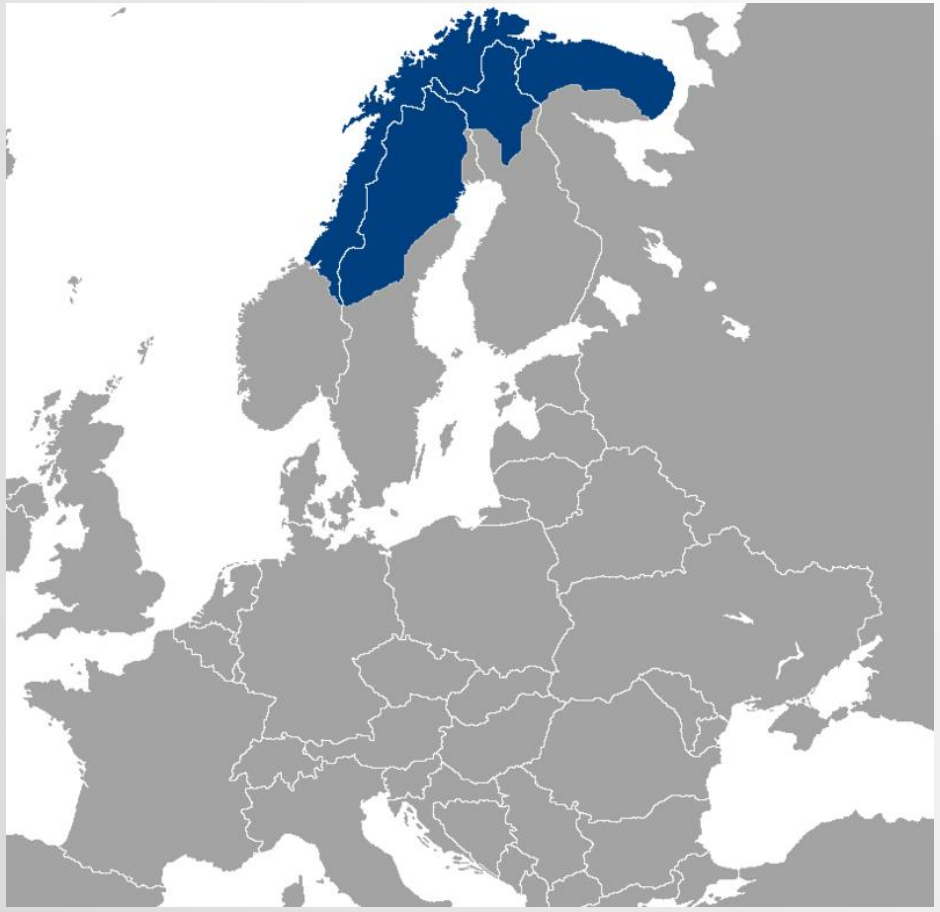

Enligt det svenska Sametinget bor det mellan 20 000 och 42 000 samer i Sverige. Enligt Samiskt informationscentrum är siffran 20 000.
Norge: Enligt Samiskt informationscentrum ligger den siffran på mellan 50 000 och 65 000.
Finland: 10 000–20 000 invånare.
Omkring 2 000 samer i Ryssland

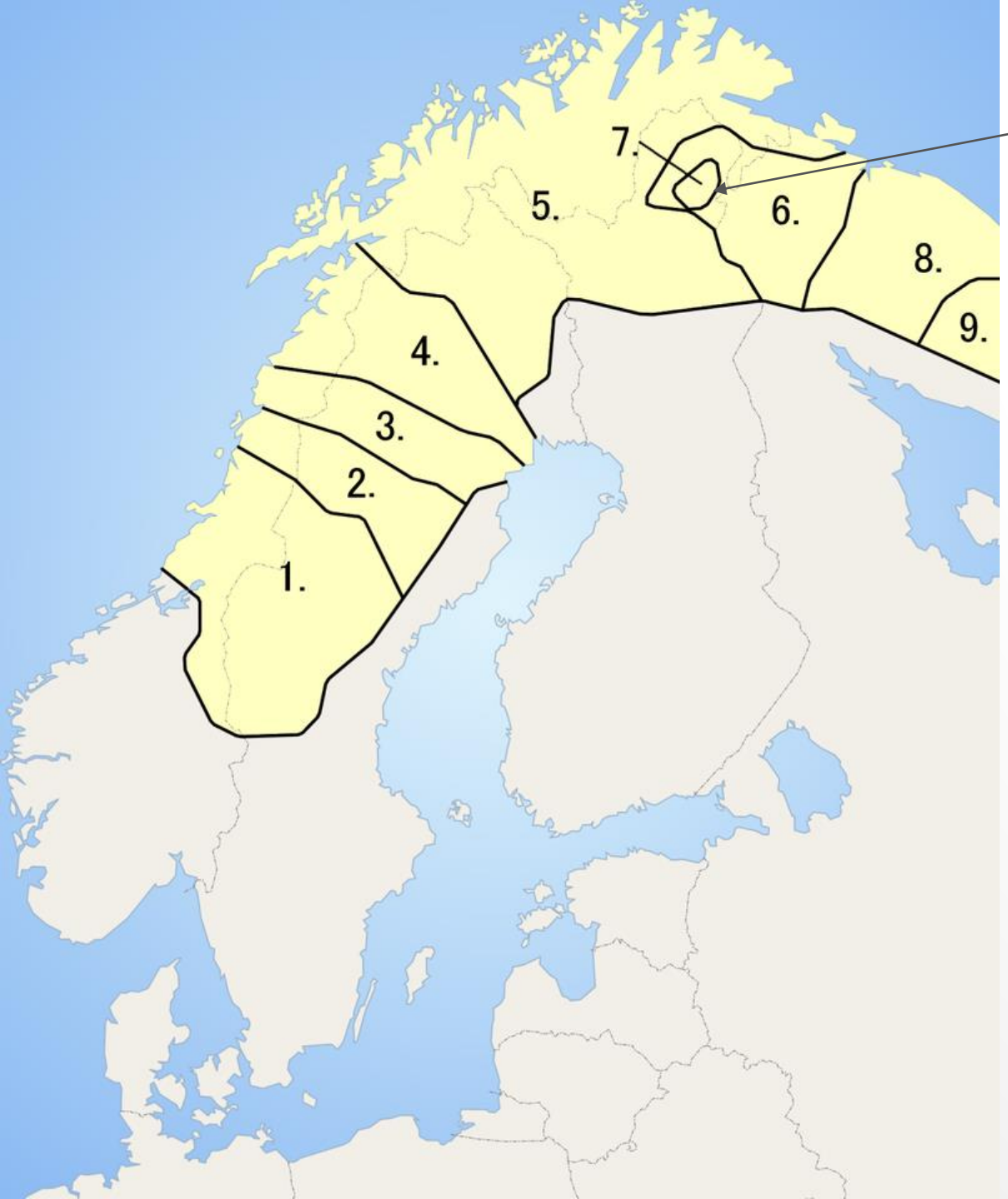

Sydsamiska är nummer 1 på den här kartan.

är ett samiskt språk som talas av sydsamer. Sydsamiskans utbredningsområde utgörs av södra delen av Sápmi (i Norge i Tröndelag och i Sverige från nordvästra Dalarna upp till sydligaste Lappland). Språket har endast några hundra talare och är starkt hotat. Märkbart är också det att få barn kan sydsamiska.

Det sydsamiska språkområdet omfattar i stora drag delar av Dalarna, Härjedalen, Jämtland och södra Lappland, från Idre och Røros i söder till Arjeplog och Saltfjäll norr.

Endast norra Dalarna ner till och med Orsa och Mora med på kartan.

SAMERNAS HISTORIA

Samernas historia sträcker sig åtminstone tillbaka till vår tideräknings början. Många äldre forskare har dragit slutsatser om samernas historia i mycket äldre tid än så, ibland ända sedan istiden. Idag är arkeologer inte så benägna att använda nutida etniska beteckningar om forntidens kulturer. När det gäller stenålderns fångstkulturer i Norden menar tongivande forskare att deras primära kollektiva identitet troligen var kopplad till den lokala gruppen eller släkten, och inte till någon större övergripande enhet motsvarande det samiska folket. Någon gång omkring Kristi födelse är det dock enligt de flesta nutida forskare relevant att tala om en samisk etnicitet. Under århundradena därefter börjar samerna också omnämnas i skriftliga källor.

Genetiska studier av framför allt mitokondriellt DNA och Y-kromosom-DNA visar att samerna huvudsakligen har ett västeuropeiskt ursprung och inte är släkt med sibiriska folk. Dock finns genetiska spår både från väster och öster. I en studie från 2007 kom forskarna fram till att merparten av den samiska folkgruppen verkar ha kommit till Norden mycket snart efter istidens slut, antingen från den europeiska kontinenten eller från öster eller från båda hållen. Ytterligare ett tillskott ska sedan ha kommit från öster så sent som för 2 000–3 000 år sedan.

Foto: Okänd, Nordiska museet

Nordiska museet

Samen Per Labba, Jållejaure, med ren.

NEOLITISKA RENJÄGARE

Nya arkeologiska rön anses visa att den norska kusten snabbt koloniserades från sydväst under istidens slutskede. De människor som slog sig ned vid kusten gav upphov till lämningar som blivit kända som Komsakulturen. Dessa lämningar har av äldre forskare, framför allt K.B. Wiklund, ansetts vara spår av samernas förfäder. Han utgick dock från att Komsakulturens människor skulle ha tillbringat hela istiden isolerade vid kusten, vilket alltså inte är forskningens nuvarande ståndpunkt. En invandring längs norska kusten omedelbart efter istiden är däremot helt förenlig med forskningen om samernas genetiska ursprung, vilket innebär att de tidigaste stenålderslämningarna vid Ishavskusten mycket väl kan härröra från en grupp som kom att utgöra en betydande del av samernas förfäder. De tidigaste stenåldersfynden i norra Sverige skiljer sig inte särskilt mycket från dem som hittats i södra Sverige. Någon gång omkring 4000 f.Kr. skedde emellertid en differentiering mellan norr och söder.
Skifferkulturens tid varade fram till omkring 2000 f.Kr. Tidpunkten för när samerna först uppstod som etnisk kategori ville Knut Odner placera någon gång kring Kristi födelse. Tacitus bok Germania från ca 98 e.Kr. som omnämner fenni.

Den samiska befolkningen

Den samiska befolkningen dominerade vid den historiska tidens början det som i medeltida källor kallades lappmarken (ungefär dagens svenska och finska Lappland samt norska Finnmark fylke), men samexisterade även med jordbrukande befolkning i angränsande landskap. Kustsamer har levat sedan förhistorisk tid i norra Norge.
I Sverige förmodas skogssamer med lappskatteland ha levt i norra Ångermanland och norr därom. Skogssamer utan lappskatteland och sockensamer var sydliga samer (icke-fjällsamer varav vissa talade ett numera utdött icke-sydsamiskt språk) i Mellannorrland och Mellansverige, sannolikt inklusive Värmland och Dalarna. Exempel på en fyndplats utanför lappmarken som av vissa forskare tolkats som samisk boplats, offerplats och begravningsplats är Vivallen i nordvästra Härjedalen, från 1100-talet. Genom handel levde samerna i ekonomisk symbios med bondebefolkningen. I takt med att den germanska jordbrukarbefolkningen uppodlade allt större landområden, trycktes den samiska halvnomadiska jägar-samlarkulturen tillbaka, eller bildade blandkulturer och assimilerades i dessa områden. I Tornedalen och kring Luleälvens mynningsområde etablerades en fast, jordbrukande finsktalande befolkning någon gång på 1000-talet, ibland kallade kväner. Samernas närvaro i norra Norrlands kustland är därför omdiskuterad.
Samerna bedrev handel med bland annat renskinn vid de norska fjordarna redan på 1300-talet. I utbyte gav handelsmännen varor som tyg, klädsmycken och silversmycken, tillverkade av städernas guldsmeder.

BIRKARLARNA

Den svenska handeln med samerna kom att skötas av birkarlarna, vilka förmodligen även tidigare verkat inom området och då haft en koppling till Republiken Novgorod. De fick den svenska kronans skydd för sin verksamhet i Tälje stadga 1328, och betalade själva en skatt eller avgift till kungen i gengäld. Sannolikt från 1200-talets slut innehade birkarlarna från Bottenhavets kuster privilegiet att ta upp skatt från samerna, den s.k. birkarlaskatten. Beskattningen skedde i konkurrens med norska och ryska indrivare. De samer som på 1500-talet beskattades av birkarlarna kallades birkarla-lappar, medan samer i Ångermanland och Umeå som lydde omedelbart under kronan benämndes konungalappar. Birkarlaskatten upptogs fram till 1548–1549, då den svenska staten genom Gustav Vasas lappfogde i Västerbotten även började beskatta samerna norr därom direkt. Enligt Sveriges sätt att se på saken hade man rätt att beskatta samerna ända upp till Västerhavet (Norra ishavet).

Freden i Teusina 1595 finska Lappland blir svenskt

Vid freden i Teusina 1595 erkändes finska Lappland som svenskt, hela gränsen mellan Sverige och Ryssland slogs fast 1629–1635. Sverige hade även skatteanspråk i Varanger lappmark, ungefär motsvarande Finnmarks fylke. Först 1751 fastställdes gränsen mellan Sverige och Norge, från Idre och Särna socknar i Dalarna, respektive Røros i Trøndelag fylke i söder till Sør-Varanger Finnmark i nordost (Strömstadstraktaten). Ända till dess togs skatt upp från samma samer av båda länderna. I förhandlingar mellan Sverige och Ryssland 1826 fastställdes de sista nordliga gränsavsnitten från Sør-Varanger till Petsamo (norska Peisen, ryska Petjenga, även Ishavsfinland), till dess de s.k. fællesdistrikten, mellan Norge, Ryssland och Finland.

Svenska övergrepp i Rasbiologins löjliga pseduvetenskap

Att mäta olika kroppsmått, i synnerhet skallens mått, var basen för det sena 1800-talets och det tidiga 1900-talets fysiska antropologi. Här står Gustaf Retzius i begrepp att mäta upp samen Fjellstedt från Härjedalen.
Statens institut för rasbiologi (Rasbiologiska institutet, även förkortat som SIFR) i Uppsala grundades 1922 i syfte att erhålla en vetenskaplig grund för rashygieniska åtgärder och var administrativt fullt självständigt till 1958.

1751 Gränsen mellan Sverige och Norge

När gränsen mellan Sverige och Norge fastställdes 1751 genom Strömstadstraktaten, reglerades de gränsöverskridande samernas rättigheter genom den så kallade lappkodicillen.

Upplösningen av den svensk-norska unionen 1814–1905 innebar att det blev svårare för samerna att röra sig över gränserna. Många hade tidigare rört sig mellan sommar- och vinterbeten i Norge och Sverige, en del även bort till Ryssland. För att lösa situationen gentemot Norge, som inte ville ha "svenska" samer på sina marker, förflyttade Sverige ett antal familjer längre söderut ända ner till Vilhelmina i Västerbotten. Detta brukar omnämnas som tvångsförflyttningen av Karesuandosamer.
Under rashygienens tidevarv blev samerna i likhet med andra etniska grupper utsatta för kränkande handlingar, då andra raser än den "nordiska" ansågs sämre. Exempel på rasistisk forskning är den som bedrevs vid Statens institut för rasbiologi.

35 % av samisktalande norska samer diskriminerade

Sametinget är en statlig myndighet som drivs av svenska staten. Samerna har förlorat ett stort antal betesmarker men Sametinget ser till att renskötare ändå klarar sig. Sametinget har i princip inte heller någon politisk makt utan det är istället den svenska staten som har full kontroll. 35 procent av de norska samisktalande samerna känner sig utsatta för diskriminering i dag. Den känslomässiga smärta som många samer känner kan ge upphov till fysiska sjukdomar som hjärtsjukdomar. Det finns många fler självmordsfall bland samer än bland svenskar. Assimileringen sedan medeltiden och framåt, gick fort och även om det ryktas om att samerna är folk med många förmåner, visade det sig att det bara är den renskötande minoriteten som får bidrag. Svenska regeringen hävdar att de inte är tillräckligt jämställda.

Tvångsförflyttningen av Karesuandosamer

Tvångsförflyttningen av Karesuandosamer (nordsamiska: Bággojohtin, även kallad "dislokationen") var en process genom vilken renskötande samer från nordligaste Sverige förflyttades söderut under 1900-talets första decennier. Torne lappmark var länge ett i praktiken gränslöst område som sträckte sig från norra Sverige och Finland upp till Norra Ishavet. Området var i huvudsak bebott av samer som fritt kunde flytta med sina renar mellan traditionella betesmarker. När riksgränsen mellan Sverige och Norge fastställdes genom Strömstadstraktaten 1751, garanterades de renskötande samerna rätten att fortsätta med dessa flyttningar genom Lappkodicillen, en bilaga till Strömstadstraktaten. Efter det att Sverige förlorat Finland genom 1809 års krig stängde Ryssland emellertid gränsen mellan Finland och Norge för norska medborgare 1852. Detta ledde till att många samer från Kautokeinoområdet flyttade till Karesuando och blev svenska medborgare. Under perioden 1853–1871 kom 69 familjer med drygt 20 000 renar från Kautokeino till Karesuando. En del av dem flyttade därefter vidare till Enontekis på finska sidan, andra till Jukkasjärvi socken. År 1883 fanns i Jukkasjärvi 15 samefamiljer från Kautokeino med sammanlagt 12 000 renar.

Familjen Skum hamnade i Sorsele kommun och blev renskötare i Grans sameby. Alla bär Karesuandodräkt på bilden, som är tagen på 1930-talet.

Omedelbart efter att konventionen slutits 1919, började Lappväsendet i Norrbottens län organisera de nödvändiga förflyttningarna. Framför allt utsattes renskötande familjer från de två lappbyarna i Karesuando församling, Könkämä och Lainiovuoma, för hårda påtryckningar. Det har diskuterats i vilken utsträckning samerna flyttade frivilligt, men i realiteten hade de inget alternativ om de ville fortsätta inom renskötseln. Ett flyttningsbidrag utgick från Lappfonden. Till en början genomfördes förflyttningarna söderut inom Norrbottens län, till Jokkmokks och Arjeplogs kommuner. År 1925 konstaterade emellertid länsstyrelsen i Norrbotten att det inte fanns plats för fler renskötare inom länet. Efter diskussioner med länsstyrelserna i Västerbottens och Jämtlands län beslöts därefter att utsträcka förflyttningarna dit. Många av nordsamerna ville inte flytta så långt söderut, men blev ålagda att fortsätta. Fram till 1937 förflyttades närmare 80 samiska familjer. Av dem fanns då sex i södra Jukkasjärvi, tio i Gällivare, 33 i Jokkmokk, 19 i Arjeplog, två i Sorsele och fem i Tärna. Förflyttningarna fick stora konsekvenser för det samiska samhället. De förflyttade talade nordsamiska och finska men sällan svenska. I de flesta fall integrerades de inflyttade samerna så småningom i sin nya omgivning.

Renskötsel är att äga och kontrollera tama eller halvvilda renar och att använda dem för sin försörjning, exempelvis genom att tillvarata mjölk, kött och skinn eller genom att använda renarna som drag- eller lastdjur eller som lockdjur vid vildrensjakt. Renskötsel utövas oftast som en areell näring över stora områden men kan också bedrivas inom inhägnader.

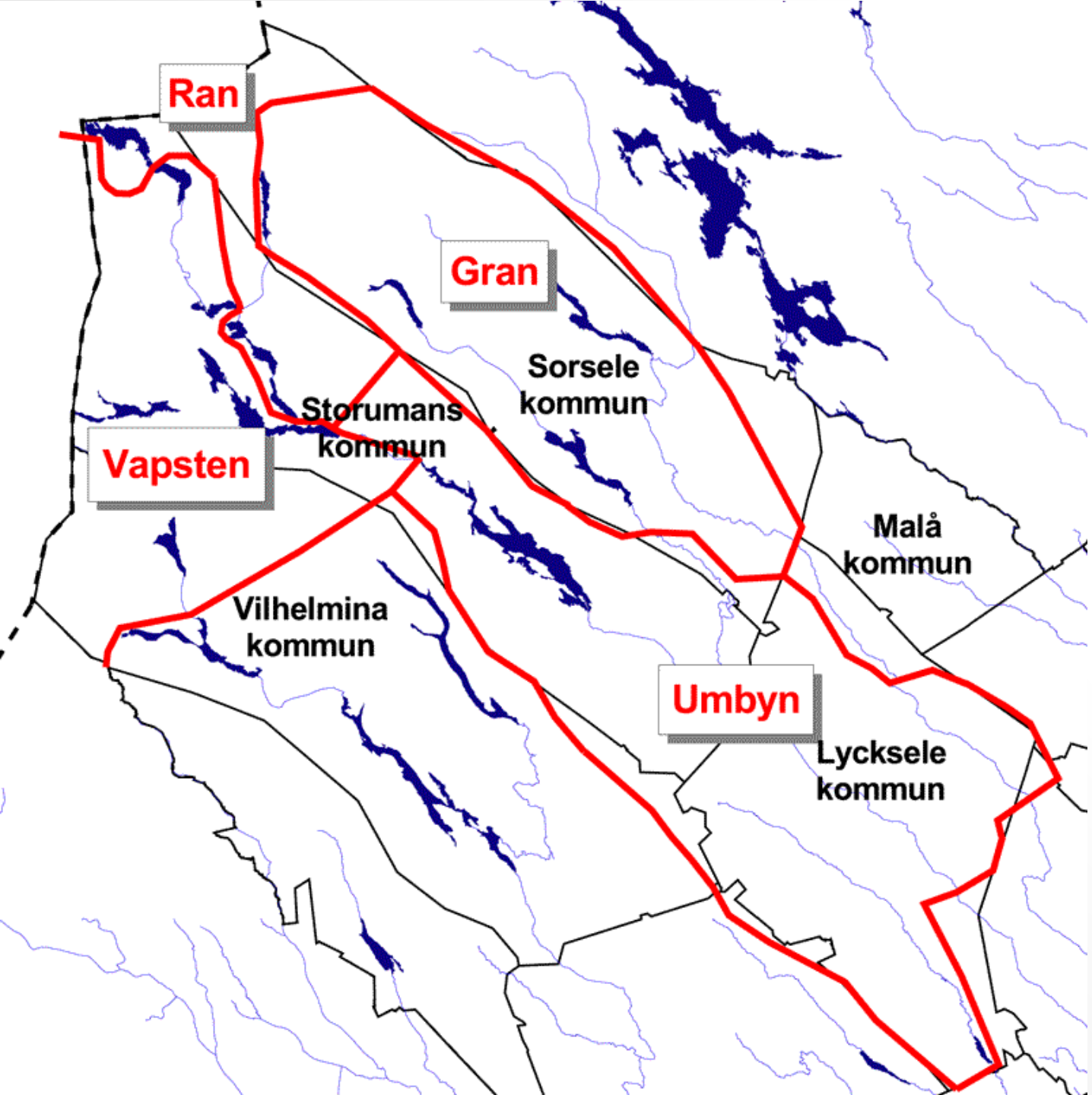

Lappbyar i Lycksele lappmark 1670. Lappbyarna visas i rött och nutida kommuner i svart. Gran och Umbyn var huvudsakligen granlappbyar (skogssamiska byar), medan Ran och Vapsten var fjällappbyar som även sträckte sig över på norsk sida.

Mittådalens sameby

är en sameby i nordvästra Härjedalen, belägen inom Ljusnedals distrikt (Tännäs socken) i Härjedalens kommun samt Storsjö distrikt (Storsjö socken) i Bergs kommun.

Fjällsamer på Uløya i Lyngen i Troms fylke 1928. Två av männen bär den för Kautokeinoområdet så typiska "de fyra vindarnas mössa".

GRANS SAMEBY

Grans samebys betesområde. Ovanför odlingsgränsen finns byns åretruntmarker. Nedanför odlingsgränsen får renskötsel bedrivas under tiden 1 oktober–30 april. Hela området nedanför odlingsgränsen är inte formellt fastställt.

Övre Soppero. Vy från berget Kotimaantieva

Samebyn vann 1968 i Norges högsta domstol, Høyesteretten, det uppmärksammade Altavatn-målet, som gällde inskränkningar av renbetes- och fiskerätt i samband med uppdämning av Altavatnet för kraftverk nedströms.

Saarivuoma sameby är en svensk fjällsameby i Kiruna kommun.

Saarivuoma sameby ligger mellan Lainiovuoma sameby i norr och Talma sameby i söder. Vinterbeteslanden finns i närheten av Övre Soppero och sommarbeteslanden i stor utsträckning på norska sidan om riksgränsen vid Altevatnet.

KÖNKÄMÄ SAMEBY

Könkämä sameby är en svensk fjällsameby.

Könkämä sameby är **Sveriges nordligaste sameby**. Den gränsar i nordost till Finland och i söder mot Lainiovuoma sameby. Samebyn har betesmarker även i Norge.

Samebyns renhjord är vintertid delad i sju vintergrupper (siidat) och sommartid i tre grupper. Majoriteten av samebyns medlemmar märker renkalvarna i Vassdals-anläggningen i Rosta reinbeitedistrikt i Norge. En grupp har efter det att giltighetstiden för 1972 års renbeteskonvention upphörde 2005 haft gemensam sommarrenskötsel med Mauken reinbeitedistrikt i Norge. En annan grupp har sedan sommaren 2010 haft sin renhjord sommartid i Marknes-området.

Samebyn har ungefär 15.000 renar (2015).

RENBETESLAGEN

Renbeteslagen
Den första renbeteslagen utfärdades 1886 och reviderades 1898 och 1928. Initiativet till en modern lagstiftning togs av samerna själva via SSR (Svenska samers riksförbund) och stor roll spelade härvid professor Israel Ruong.
En utredning blev klar 1968 och man lade fram betänkandet ”Rennäringen i Sverige (SOU 1968:16. Jordbruksdepartementet). Så småningom resulterade betänkandet i en ny renbeteslag av år 1971.

Siri Turi (gift med Johan Turis bros Aslak) och Emilie Demant Hatt utanför Siris kåta i Laimo-Sidaen, Talma lappby, Jukkasjärvi socken, Torne lappmark. Emilie Demant Hatt bodde hos Siri från våren 1907 till 1908.

Oljemålning av den samiske konstnären Nils Nilsson Skum (1872–1951). Interiör av kåta.

Arktis var redan för hundratals år sedan kopplat till globala handelsnätverk. Lokalt producerade föremål blandades med importvaror som pipor, kittlar, kaffekoppar, kaminer, prydnadssaker och böcker.

Skansen

Foto: Okänd, Nordiska museet

Nordiska museet

Skuollavalta. Kafferast." En grupp samer vid tält 1944

Foto: Okänd, Nordiska museet

Nordiska museet

Rast under flyttningen." Samiskt par kokar kaffe, hund i förgrunden. Jokkmokk, 2 juli 1947

Lars Amma Gruvvisare. Jåkkåkaska by, Jokkmokk, Lappland

Fotografering 1972 (Påskrift)
FOTOGRAF Kjellström, Rolf
Nordiska museet

Foto: Kjellström, Rolf

Nordiska museet

Renskötsel, sarvjakt.Lars Hotti från Tuorpons sameby. Kuorpak, Jokkmokks sn, Lappland

Foto: Okänd, Nordiska museet

Nordiska museet

Fiskflygare vid Sitojaure." Två samer och pilot vid sjöflygplan

Fotografering 1948 (Påskrift på montering)
FOTOGRAF Okänd, Nordiska museet

Användning
BRUKNINGSORT Sverige Lappland Jokkmokk
Accession 1942
SÄLJARE TILL MUSEET Tuolja, Inga
SÄLJARE TILL MUSEET, ORT Sverige Lappland Jokkmokk Porjus

Dräkt för manlig same, bestående av a) päls, b) kolt av brunbarkat skinn, c) byxor av gulbrunt barkat skinn, d) kolt av grönt kypert tyg, e) sommarskor av groft läder, f) handskar av renhud.

Andreas Labba tar upp nät, som han lagt under isen på Kattumälven. Ingen fångst." Tjuonajokk, Gällivare socken, Lappland.

Fotografering 1947 (Enligt register)
FOTOGRAF Anderbjörk, Jan Erik

Användning
BRUKNINGSORT Sverige Lappland Karesuando Karesuando
Accession 1942
SÄLJARE TILL MUSEET Nutti, Kristina Larsson
SÄLJARE TILL MUSEET, ORT Sverige Lappland Gällivare
Nordiska museet

"Jon Pittjas fiskekåta under Puoitavare vid Vuolle-Kaitumjaure." Lappland, Gällivare socken, Norrkaitum.

Foto: Lööf, Gurli

Nordiska museet

"Marsjas vinterkåta och utsikt därifrån." Lappland, Gällivare socken, Norrkaitum, Tjuonajokk.

Gällivare Boliden Gruva

Piteå

Kungsleden

ARCTIC CAT

Luleå

Björkudden

patagonia

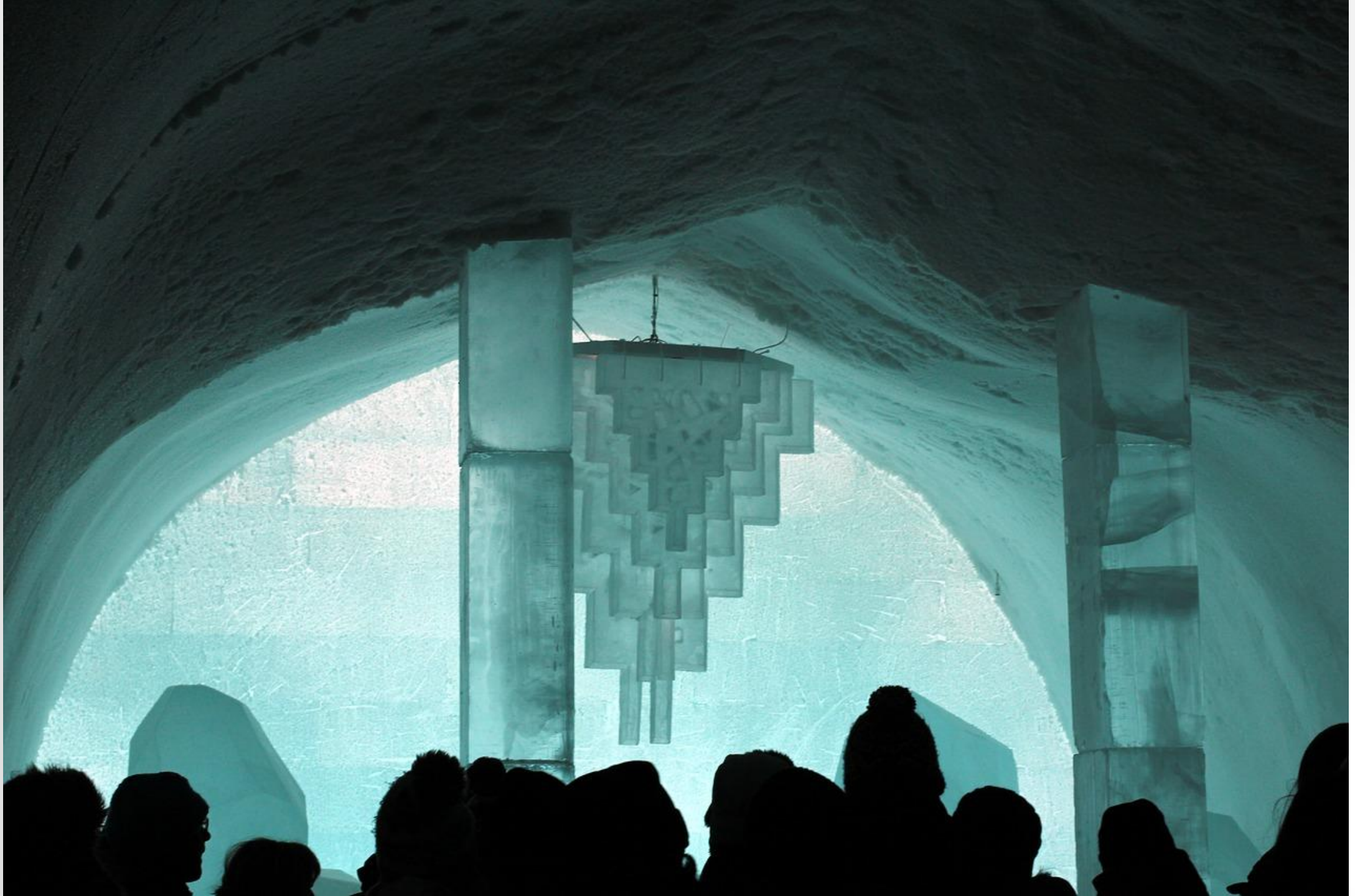

Arjeplog